

Lehce to zašumělo a hned se rozsvítilo a naskočil obraz.

Hned po ránu se v budově D areálu FF MU zasekl výtah. Nikoho to nijak moc nepřekvapilo, byl už rozhrkaný a každou chvíli se zastavoval v místech, kde to nikdo nečekal, a ještě to nesmyslně komentoval. Ostatně jeho technický stav byl jen malou ukázkou celkové zanedbanosti celého areálu fakulty. Už roky do ní vedení univerzity odmítalo větší investice s trapnou odvolávkou na to, že přece po sto letech od založení byla fakulta mohutně rekonstruována, dostavěna a špičkově vybavena. To, že do oprav dalších sto let nikdo nedal ani bitcoin, kromě opravdu havarijních stavů, už nikdo z vedení nechtěl slyšet. A pokud byl někdo ochoten se o tom bavit, končila debat jasnou, byť ne nahlas vyslovenou výhružkou: buďte rádi, že vůbec nějaké budovy fyzicky máte a neskončili jste jako řada ostatních fakult, které už byly virtualizovány. Ostatně je s podivem, že vám to vedení ještě toleruje, jen abyste tady mohli plkat na dvoře a pít kafe, když stejně 90 % z vašich třiceti tisíc studentů jsou entity nejasného původu a lokace. Ale dokud platí...

Některým studentům, kteří právě procházeli halou do čítárny na ranní kávu, přišlo komické, že výtah ve svých útrokách uvěznil vedoucího katedry ET lingvistiky a umělých nehumanoidních jazyků, který si o prázdninách, když bylo na fakultě málo kolegů, chodil do výtahu popovídat s lift-softwarem, ale teď si v rozrušení pletl různá evropská nářečí a vykřikoval do haly škvírou pootevřených dveří ostatním málo srozumitelné nářky. Vedle v kuchyňce si naštěstí dobíjel baterky Andy SB-FFD2, který už měl být recyklován snad před deseti lety, ale nebyly coiny na nový model, takže byť neúspěšný, zůstával aktivní, a tak, jak byl zvyklý příliš nepřemýšlet ale konat pro správu budov, pomohl nešťastnému vedoucímu rozevřít dveře výtahu natolik, aby se škvírou nad podlahou dokázal protáhnout ven.

Neobešlo se tak však bez dalších škod. Andy SB-FFD2 byl robustní droid s přiznanou převážně ještě ocelovou konstrukcí bez kamufláže a s notně narušeným ochranným povlakem, na mnoha místech zcela chybějícím. A tak, když se svou ocelovou končetinou při rozvírání dveří zapřel do podlahy před výtahem, trefil se nešťastně do dlaždičky, která jako jediná v celé hale byla vyzdobena reliéfem sovy a měla tak příchodím připomínat, do jakého prostředí vstupují. Notně ošoupaná a tisícerými kroky zeslabená dlaždička nevydržela nápor ocelové nohy a rozdrčena na desítky úlomků byla zamáčknuta několik centimetrů do již stráveného betonu podlahy.

Poškozená podlaha žádnou velkou pozornost nevzbudila, takových drobných devastací byla po celé fakultě spousta a studenti z Ústavu industriální archeologie je využívali pro své mikrosondy a cvičné materiálové analýzy do seminárních prací. Při kontrole svých analýz se mohli spolehnout na dokonalou a pečlivou dobovou dokumentaci sto let staré rekonstrukce areálu včetně obrazového archivu a konfrontovat své výsledky s historickými podklady. Nebylo to samozřejmě nic objevného, ale svými cvičeními tak připomínali situaci, kdy se při historické rekonstrukci na počátku minulého století našly v osmimetrovém výkopu paleolitické úštěpky a archeologové tak založili tradici objevů v areálu školy. Žádný takový nález už se nepodařilo zopakovat, ale zcela bez výsledku toto permanentní sondování a zkoumání také nebylo. Nejčastějším nálezem, resp. jen takovým zjištěním byl nárůst více než stopového množství některých chemikálií oproti předpokládanému množství podle historické dokumentace. Například v přízemí budovy A se na historickém nábytku, především stolech, velmi často nacházely jasné stopy působení etanolu, v posledním patře téže budovy tento výskyt etanolových skvrn významně

koreloval se stopami živočišných tuků rovněž na stolech a v jejich zásuvkách. Krvavé stopy ve sklepních místnostech, kde se měla podle některých pramenů nacházet laboratoř pojmenovaná zřejmě po Davidu Humovi, nikdo nechtěl brát příliš vážně. Ostatně nebyla to jen krev, co zde zanechalo stopy. Asi zbytky po pokusech najít fyzikální instanci kauzality.

Samozřejmě, že profesora Festinu z výtahu nakonec vyprostili a celá událost by žila jen pár hodin, než by byla virtualizovaná a zařadila se k ostatním historkám, které tak trochu nad rámec svých povinností shromažďovali pracovníci na Ústavu národních, městských a strojových legend. Vybrané historky pak občas oživilo a vpustilo do virtuálního prostoru. Nejčastěji se tak dělo u příležitosti nástupu nových entit ke studiu, aby se tyto co nejrychleji sžily s novým prostředím. Takové beanie. Snad pro tu tradici měly největší úspěch legendy, které byly málo uctívány a nešetřily nikoho. Mezi více sledované se řadila třeba ta, jak jeden docent Katedry filosofie a egofilie hodil svému kolegovi do kávy monitorovací nanoboty a záznam, který pořídily v trávící soustavě, pak bez autorizace pustil do open space s doprovodným komentářem, že kbg. T. H., EgF je stejně hnusný zvenku jako zevnitř a že už ví, odkud pocházejí ty jeho debilní nápady.

Ale zpět před výtah. Historka by zapadla, kdyby se něco nestalo. Pod droidem rozbitou kachličkou se objevilo něco, co rozhodně nebyl starý beton. Plech, lesklý nerezový plech. Celá schránka. Když ji opatrně rozdělávali v kavárně, byl tam už kde kdo. A protože mnozí ještě pamatovali, jak byla objevena schránka v dolní budově, byli už více zvědaví na obsah než překvapení. Nejméně překvapení byli pracovníci Centra inovativních trendů, protože občas v hlubinách virtuálních archivů narazili na entitu timebox, kterou agenti měli udržovat stále aktuální, a o níž se vědělo, že má fyzické dvojče. Takže teď se našlo. Instruktor z kabinetu humánní archeopedagogiky se už těšil, že získá nějaké nové věci, které mu pomohou přesvědčit jeho šéfa, vedoucího Ústavu naturálního a strojového učení o udržitelnosti humánního pedagogického bádání, které už i mnozí jeho kolegové odepsali jako neperspektivní.

Zapnuli virtualizér a vložili do něj prvních pár stránek ze schránky.

--

Projekce skončila. Virtualizace a mentalizace prvního z dokumentů skončila. Rozlil se pocit lehkého ale vlastně očekávaného zklamání. Vždyť podle údajů na obalu byla schránka se svým obsahem uložena před více než sto lety, někdy v první třetině 21. století. Co by tak tehdejší lidé mohli tušit o současnosti. No ale třeba ještě budeme překvapeni. Zprocesorujeme i další vložené dokumenty.

--

Když to dočetl až sem, s povzdechem a nostalgickým výrazem hodil papíry zpět do nerezové schránky k ostatním složkám. Nebyl zase tak starý, aby si pamatoval něco z té doby, ve které asi žili autoři těch dokumentů, ale něco už o nich slyšel. Museli to být hrozní naivkové, když ani netušili, kam se ten jejich svět řítí. Raději si půjde sehnat něco k jídlu a vyšel oknem z místnosti rovnou na zšeřelou ulici, která byla v těchto místech plná skleněných střepů, naštěstí už většinou skrytých pod silnou vrstvou prachu a drti.

--

- Tak co, který závěr mám vybrat?

- Hm, co já vím... To je fuk, dej tam všechny, stejně to bude celé úplně jinak.